

gaaede op paa Grønlandsisen for at udføre deres Mission. De fem blev saa ført tilbage til Danmark, uden at de egentlig havde gjort andet end, at de havde været med paa Rejsen her fra til Grønland og tilbage igen. Hvorvidt der kan være Anledning til at give disse fem Mand en Understøttelse, kan jeg ikke sige noget om i dette Øjeblik; der var jo et æret Medlem, der opfordrede til en Forhandling derom. Det viste sig at være heldigt for Ejnar Mikkelsen, at han fik Maskinist Iversen med paa denne farlige Færd, thi Ejnar Mikkelsen blev som bekendt meget syg paa Turen og svævede flere Dage mellem Liv og Død. Det tjener til stor Ære for Maskinist Iversen, at han, som den trofaste og gode Kammerat han var, hidrog til at redde sin Kammerat ved i flere Dage at trække ham paa en Slæde.

Jeg maa gøre opmærksom paa, at der imellem disse to Mænd bestaar en stor Forskel for det første deri, at det var Ejnar Mikkelsen, der havde undfanget Ideen og planlagt den, og havde været den eminent dygtige Fører for Ekspeditionen. Og for det andet er der den store Forskel mellem dem, at Maskinist Iversen er fast lønnet i Flaaden og pensionsberettiget, medens Ejnar Mikkelsen er uden nogen Tjeneste og ingen som helst fast Løn har, ej heller har Udsigt til Pension. Desuden er der ogsaa den Forskel, at medens Maskinist Iversen var borte i to Aar og ingen regnede med, at han og Mikkelsen nogen Sinde vilde vende tilbage, var Marineministeriet saa hensynsfuldt mod Maskinist Iversen at lade hans Lønning sætte ind paa en Sparekassebog, saaledes at han, da han kom hjem fra sin farlige og vanskelige Færd, oppebar en Sum af ca. 4,000 Kr., som var indsat paa denne Sparekassebog. Der er ikke her Tale om, at man vil gøre Forskel paa Officerer og Underofficerer. Her er kun Tale om, hvad der er praktisk og rigtigt, og eftersom Sagen foreligger, og saaledes som jeg her korteligt har gjort Rede for den, er der Anledning til at give Ejnar Mikkelsen, der har været Chef for Ekspeditionen, en aarlig Understøttelse paa 1,000 Kr. og Maskinist Iversen en Understøttelse paa 600 Kr.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) nævnede et Tilfælde, hvor Maskinist Iversen havde været budt om Bord paa et af Marinens Skibe og der havde holdt et Foredrag om sin Grønlandsfærd, men bagefter, sagde det ærede Medlem, blev der holdt en Middag for Skibets Officerer og for Officerer

fra et andet Skib, hvor Iversen ikke var budt med. Efter de Oplysninger, der foreligger for mig, blev der ikke holdt nogen Middag (K. M. Klausen: Det var en Souper). De fik Smørrebrød og en Kop Te til Aftensmaden; det plejer man da at faa om Bord, hvorfor skulde de ikke ogsaa have det den Dag, fordi de havde hørt et Foredrag om Grønland? Jeg ser ikke nogen Anledning til at skildre det Stykke Smørrebrød og det Glas Øl eller den Kop Te, de den Aften nød, som en stor Souper for Officererne, hvor Iversen, der var Foredragsholder, ikke kom med. Det ærede Medlem gør meget ud af lidt, navnlig er det ærede Medlem, hvor det gælder Agitation; og hvor det gælder om at sætte ondt Blod mellem Officerer og Underofficerer, en Mester, det maa jeg erkende. Men man skal ikke gøre en Myg til en Elefant, og efter hvad der er oplyst for mig, forekommer der mig ikke at være Anledning til at bruge saa stærke Udtryk, som det ærede Medlem her brugte. Det ærede Medlem kan i hvert Fald ikke drage mig til Ansvar for, hvad der sker om Bord paa Skibene. Det kan jeg ikke følge. Efter hvad der altsaa nu foreligger for mig, har det ærede Medlem her gjort sig skyldig i en stor Overdrivelse.

Jeg skal derefter omtale det Spørgsmaal, der er slaaet op til et stort Strids- og Kampspørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om forøgede Lønninger til Arbejderne ved Hæren og Marinen. Det er jo et gammelt Spørgsmaal, som har foreligget ogsaa i de 2—3 Aar, jeg har haft den Ære at være Forsvarsminister. Sagen laa, da jeg overtog Forsvarsministeriet, saaledes, at der var nedsat en Kommission til at undersøge Lønforholdene paa Orlogsværftet. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) har jo rettet et vældigt Angreb paa denne Kommission. Da jeg ikke har nedsat den, preller det Angreb af paa mig, men jeg tror dog, at det ærede Medlem i høj Grad gjorde denne Kommission Uret. Man har sagt, at Officererne i Marinen og ved Orlogsværftet har stillet sig uvilligt overfor Arbejdernes Krav om forbedrede Lønninger. Jeg gad egentlig vide, hvilken Interesse Officererne ved Orlogsværftet skulde have i at forhindre Arbejderne i at faa bedre Lønningsvilkaar, for saa vidt deres Krav var berettigede. Forsvarsminister Krabbe ønskede altsaa, at hele Forholdet skulde undersøges af en Kommission, og da den afgav sin Betænkning, lod jeg denne trykke og omdele til det høje Tings Med-